

Jatorrizko izenburua: *Erraiak*. © Elkar Argitaletxea, 2014. Lehen atala.

© Danele Sarriugarte, 2014

© Elizabete Manterolak, artikulua

© Itzultzaileek, itzulpena

Diseinua eta maketa: Jose Luis Agote

ISBN: 978-84-617-5599-8

Argitaratzailea: EIZIE

Zemoria, 25

20013 Donostia

www.eizie.eus

hortaz, Z-ren erlatsa iritsiko balitzait berriz ere **uhin kiribilduetan barrena**, kanpotik barrura astinduko ninduke, bost minutuko elkarrizketa ortopedikoaren ostean ordu erdiz etzan beharko nintzateke –gutxienez– ohean mugitzeke,

Idazleak eleberrian darabilen beste baliabide bat hitz berriak sortzea da. Euskarak ematen du halakoak egiteko aukerarik, atzizkiak baliatuz izen batetik aditzak sortu edo aditz batetik izenondo berriak asmatzeko: *zakilkatu*, *eztarritasun*, *txortagarri*... Baita beste hainbat hizkuntzatako hitzak geureratuz ere: *singletasun*.

Kultur erreferentziaz beteta dago *Erraiak* eleberria. Idazle, musikari zein liburu ugari aipatzen da, eta aipatu gabeko oihartzunak ere ageri dira. Badu indarra intertestualitateak liburuan. Itzultzailearen zeregina halakoak identifikatu eta xede irakurleari gerturatzea izango da, jakina. Euskal erreferentzien kasuan, ongi aztertu behar da testuan duten pisua zenbaterainokoa den eta xede irakurleentzako ezagunak diren ala ez, eta horren arabera bilatu halakoak mantentzeko bideak. Itzuli dugun laginean, Hertzainak taldearen abesti baten zati bat ageri da. Pasarte honetan, hain zuzen ere:

Asteburu luze batetik iritsi berri naiz, sortzen ikusi ninduen herritik ontzen lagundu nauen hirira, eta mahai gainean izkiriaturik aurkitu ditudan agur hitzei tinko beha nago, azkenengo ikasturtean egunerokotasun arruntenean nozitu nauen gizonaren eskumutur iletsu, sendo eta dardartiak berridatzi ditu, talde mitiko bati ostu: *maitia lehen baino lehen aska gaitazan*.

Esaldi horrek zailtasun bat baino gehiago planteatzen du: batetik, argitu behar al zaio irakurleari zein den talde

mitikoa? Euskal irakurleak badaki zein den abestia, eta ia ziur jakingo du zein den taldea ere. Abestiaren parte den esaldi hori, berriz, itzuli egin behar al da? Kontuan izan behar da zerikusia duela testuan gertatzen ari denarekin. Abestiak esaten duena idatzi baitu pertsonaiak. Hortaz, baliteke hobe izatea esaldia itzultzea, ahalik eta informazio gehien emateko xede irakurleari. Beste aukera bat genuke testu zati hori euskaraz uztea. Hala eginez gero, oin-ohar bat gehitu beharko litzateke, edo azalpen esaldi bat txertatu, bestela, testuan.

Kultur erreferentziekin jarraituz, beste pasarte honetan, whiskia eta patxarana aipatzen dira, parez pare. Xede irakurleentzat, bigarrena ez da izango ezaguna; hortaz, zer egin? Patxarana bere horretan mantenduta ere, testuinguruak lagundu egingo dio irakurleari, eta, whiskiaren segidan ageri denez, erraz ondorioztatuko du edari alkoholodun batez ari dela idazlea.

Bestalde, whiskia edo **patxarana**, alkohol bernizatua edateko apetak jota banengo, edalontziak kubo astuna beharko luke, hormak finak eta erraboilkarak izanagatik oin lodikote eta pisukoa; dena dela, eskuan daukadana ez da ez bata ez bestea, ez da ez dotorea ez handinahia, ez-pada arrunta eta arina, polibalentea, txosnetako plastiko gogorrezko baso klasikoa, gau ilunetan bularra protesta-pegatinaz lepo, zurito zein kaña zein kubata eskatzea ahalbidetzen dizuna, ikasle (eta ez hain ikasle) pisuetan hainbestetan berrasmatua hortzetako eskuilei edo lan-mahaiko boligrafoei ostatu emateko, nik neuk beti erabili izan dudana etxean likoreekin lasai mozkortzeko, gutxiagotan derrigortzen zaituelako edalontzi hustua bete-tzearen eginbehar nekezera trago oparoka diharduzunean ere, batez ere izotz gutxi botatzeko tentua hartzen baduzu; **vollidamma** zuzenean latatik hartzea erabakitzearen antze-

tos, amorosa. No quería, pero me sentía culpable y traté de actuar como si nada hubiese pasado, es más, desplegué mi artillería pesada de amor, pero como si no pasara nada, para que no se diese cuenta, para que no me echara en cara por enésima vez esa incapacidad tan mía para pedir perdón y mostrar arrepentimiento sin tanto cuento. Él parecía el mismo de siempre, permitidme que subraye la importancia del detalle, pa-re-cí-a, y di por zanjado el asunto.

Hasta hoy.

Cabrón.

Cabrón, cabrón, cabrón.

Qué les voy a decir yo ahora a todos los que me juzgan, a mis jueces más severos: mi madre y mi padre, los de la cuadrilla, el resto de los del pueblo; acaso tendré que confesar que he vuelto a la soltería, que nunca será de oro como en el caso de los hombres, ni algo elegido por convicción como la de algunos creyentes, sino patética, penosa, motivo de compasión; porque ahora que me acerco sin pausa a la treintena todavía no he sido capaz de pescar un hombre y aniquilarlo, de atarlo al yugo de mi pecho; que he vuelto al territorio de las no-mujeres, que soy un coño sin polla, incompleta, una solterona.

Y a quién voy a llevar yo a las inevitables comidas familiares, porque las cifras impares están prohibidas, solo en el caso de los grupos en los que hay un niño se permite el tres, y cada vez menos (¿para cuándo la parejita?); y tal vez el uno en el caso de los viudos, pero en ese caso también cada vez menos, si no mirad el precedente de los divorciados, a esos casi se les ha prohibido oficialmente la soledad superficial, una vez liberados de las ataduras de la pareja tienen permiso para tomar aire durante un tiempo, no demasiado,

y cuando ha pasado como mucho un año, que sean post-modernos y liberados, que salten de cama en cama, que se siente a la mesa en Navidad el ligue de turno.

Alguna vez en un pasado cercano olvidado fui tal vez capaz, pero ahora ya no puedo hacer frente sola, sin escudo humano alguno, a esas fiestas-sacrificio que llaman celebraciones.

Y los de la cuadrilla, y mis tíos, que me habían dejado en paz durante estos dos últimos años, sin aquellas miradas paternalistas y compasivas que me hacían sufrir hasta entonces cada vez que me veían, porque no tenía con quien compartir la farsa de la hipoteca, porque no tenía con quien malgastar las dos miserables semanas de vacaciones que se me permitían al año lejos de la alienación de la esclavitud asalariada haciéndome fotos tumbada en arenas paradisíacas con las que escenificar en la foto de portada de facebook una felicidad apolillada, porque no tenía quien me penetrase ineludiblemente una o dos veces por semana hasta que consiguiese parir a un bebé-muñeco que podría vestir como complemento al pasear por la calle.

Ha dejado una carta junto al libro. No he abierto el sobre pero sé de memoria lo que dice, y visualizo el proceso de combustión, cómo va la tinta, dominada por mi mechero, convirtiéndose en chispa, pasando del azul al amarillo, al naranja, al rojo, aunque los recursos del lenguaje son demasiado limitados como para tratar de empezar siquiera a expresar la fascinación que estos colores pueden causar. Me uno por un segundo a los pirómanos. Soy Montag, *It was a pleasure to burn. It was a special pleasure to see things eaten, to see things blackened and changed.*

He convertido en cenizas el intento de justificación de Z y eso me hace sentir poderosa.

Si levanto la cabeza puedo ver otro post-it pegado en el frigorífico, dice Z que ya ha ingresado su parte del alquiler de este mes en la cuenta de los Propietarios, que puedo estar tranquila por el dinero, al menos a corto plazo. Que ha dejado las llaves en la entrada. A decir verdad de eso ya me he dado cuenta en cuanto he abierto la puerta; he notado que estaban en la mesita de Ikea cuando deberían estar en el bolsillo de Z que se había ido a comer a casa de su hermano; ha sido un brevísimo instante de lucidez, algo desde las entrañas de mi mente trataba de decirme que debía reparar en ese detalle.

Para ser la arquetípica desgraciada de las películas que acaba de ser abandonada, debería lloriquear durante un rato y gritar a los cuatro vientos que el dinero no me importa en absoluto, pero, a decir verdad, las personas de celuloide son bastante menos pragmáticas que las de carne y célula, y yo he sentido un gran alivio al leer la nota, porque si tuviese que pagar el alquiler yo sola debería reducir drásticamente la cantidad y la periodicidad de esos pequeños pecados que me llenan de alegría; no, eso es anacrónico, lo de los pecados era tal vez hace dos años, ahora, sin más parafernalias, he sentido un gran alivio al leer la nota porque me va a venir de maravilla no tener que fundir todo el mes de alquiler de mi cuenta corriente hasta que busque un inquilino o yo misma encuentre otro sitio o hasta que decida

QUÉ COÑO VOY A HACER YO AHORA.

Por otra parte, agradezco encarecidamente a Z que haya afrontado directamente el tema de la pasta, porque si no tendría que llamarle por teléfono en un hipotético día de duelo para preguntarle sobre el prosaico asunto del alquiler del apartamento, y en la práctica estoy segura de que utilizaría el facebook, porque bajo presión el flujo verbal

se me vuelve injustamente pretencioso, pierde el sentido, se me desparrama en todas las direcciones, mi expresividad y mis gracias habituales se me vuelven imposibles; y por si eso fuera poco, las voces siempre me han estremecido hasta dejarme sin sentido, y lo mismo que les pasa a algunos con el olor que desprenden los cuellos me pasa a mí con el cantante de Kasabian por ejemplo con esa ronquera en el último disco, *take me into the night and I'm an easy lover*, me resulta un cunnilingus musical total, no puedo escucharlo sin que me ardan las mejillas; por lo tanto, si me volviese a llegar la voz ronca de Z a través de las hondas retorcidas, me sacudiría de arriba abajo, después de una conversación ortopédica de cinco minutos tendría que tumbarme en la cama durante media hora —por lo menos—, inmóvil, mirando con ojos brillantes a los sueños despiertos, hasta ser capaz de recolocarme las costillas cada una en su sitio.

Sería insoportable.

Ploc-ploc-ploc-tic-tac, es lo único que contamina un silencio que por lo demás es absoluto.

¿Y ahora qué?

First things first.

Me he acercado al armario de los caprichos y he llenado un vaso con unos cubitos de hielo, alcohol transparente de graduación alta y una tónica con burbujas, de esas que al abrir hacen algo así como chis-s-s-sp. El vaso debería ser una copa fina, de esas que tienen cuello largo y cuerpo con forma antipiramidal, de las que se usan para un dry martini con oliva según hemos aprendido a través de la producción audiovisual en masa que nos ha colonizado el imaginario colectivo, sí, debería ser así según la teoría estética a la que vengo dándole vueltas últimamente y que relaciona las ca-

racterísticas de bebidas y vasos, teoría que expondré con palabras rimbombantes a cualquiera que quiera escucharme y especialmente a cualquiera que me parezca follable.

Por otro lado, si lo que me apeteciese fuese alcohol barnizado, whisky o pacharán, el vaso debería ser un cubo pesado, de paredes finas y bulbosas pero con un culo grueso y firme; en cualquier caso, lo que tengo en las manos no es ni una cosa ni la otra, no es elegante ni pretencioso, sino vulgar y ligero, polivalente, el clásico vaso de plástico grueso de las *txosnas*, de los que en esas noches oscuras y con el pecho lleno de pegatinas reivindicativas nos permiten pedir tanto cañas como cubatas, esos que tantas veces se han reinventado en pisos de estudiantes (y no tan estudiantes) para albergar cepillos de dientes o bolígrafos en la mesa de estudio, esos que yo misma he utilizado para emborracharme con licor tranquilamente en casa, porque te obliga a realizar menos veces la ardua tarea de rellenar el vaso vacío incluso cuando estás bebiendo a tragos largos, sobre todo si tienes la prudencia de poner poco hielo; desde el punto de vista de la estrategia es algo parecido a tomar una *voll-damm* directamente de la lata, porque en lugar de verterla con torpeza en el vaso y tener que esperar a que baje la espuma puedes meterte de un golpe la mitad de los 33 centilitros, y de otro golpe lo que ha quedado dentro, porque puedes doblar bien las latas y sacarlas de incógnito sin que cualquiera que pudiera estar en el apartamento se dé cuenta de que tienes un problema porque has estado bebiendo sola en tu habitación un triste lunes, aunque sean precisamente esas artimañas y ese afán por ocultarlo las señales más evidentes de que tienes un problema.

(Exactamente como hacía yo en Madrid, cuando me marché allí a odiarme tranquilamente sin ancla humana

alguna que pudiese amarme y pudiese por lo tanto convertirse en un obstáculo, justo unos meses antes de volver a Vitoria, conocer a Z y conseguir (supuestamente) darle la vuelta a todo de manera asombrosa).

Así que estoy apretando entre los dedos un vaso que reivindica unas fiestas hechas *por y para el pueblo*; al fin y al cabo las copas elegantes solo sirven para cuando alguien te mira, para que tu manera de beber resulte elegante y no desesperada.

Insisto: y ahora, ¿qué?

Me meto en la ducha y fuerzo el grifo hasta el punto más caliente, para demoler con agua hirviendo las estalactitas que me cuelgan de las entrañas, para escenificar lo que no me brota de los ojos. En el momento en que se ha vuelto demasiado insoportable he abierto la cortina de un golpe para huir del calor asfixiante, y en lugar de taparme enseguida con la toalla he esperado unos minutos, desnuda, jadeando en medio de la habitación, con las gotas de agua deslizándose hacia abajo por mi piel.

Siempre me ha parecido que los cambios radicales de temperatura me ayudan a pensar con más claridad.

Me he vuelto a sentar en el sillón de cuero del salón, con lo que en estas circunstancias no es más que un vulgar gintonic en la mano; le doy un trago largo, atrapo un trozo de hielo y lo muerdo; clac, la mitad para adentro, glogloglo, la otra mitad vuelve al vaso después de haberme entretenido un poco más con él; hoy quiero diluir un ingrediente especial en este simple gintonic, un elemento que te hace sentir pavor cada vez que un camarero que te odia te sirve de comer o de beber: un esputo, amarillo, viscoso.

La rabia líquida de los seres líquidos.

Ploc-ploc-ploc.

La ducha no ha hecho más que intensificarlo.

Las canciones anglófonas sentimentaloides que reproducía mi ipod mientras estaba debajo del chorro de la ducha decían que hay que escuchar al corazón, seguro que incluso al lector no políglota le resulta cercana la referencia, que, aunque no lo quiera confesar públicamente, habrá escuchado de vez en cuando este tipo de música después de alguna cita que haya terminado mal, porque en esas ocasiones la sed de autocompasión del ser humano no tienen límites: escuchar basura barata sin tregua, con la oreja aplastada sobre una almohada mojada de lágrimas y la cara deformada.

Son tantos los que dicen que hay que escuchar al corazón, al corazón y no al hígado, o al intestino delgado o al coño, que se ha convertido en un aburrido tópico; son tantos que ya consideramos innegables las cualidades que el lenguaje metafórico ha atribuido a este órgano hinchado y sanguinolento que parece un puño musculoso.

También es el corazón lo que te revientan cuando, por ser single, empiezan a prohibirte la entrada en los restaurantes y te niegan la comprensibilidad social. Le han roto el corazón. He ahí otra metáfora desgastada y ajada por el uso excesivo. He ahí el puñal que me clavarán por la espalda los que supuestamente son mis amigos.

Para las artistas de performance Regina José Galindo y Diana Pornoterrorista, sin embargo, el cuerpo es el objetivo y la herramienta, es el reflejo de la inquietud, y mi coño me ha confesado que se ablanda y se humedece con el simple hecho de recordar la última vez que Z lo utilizó, con recordar los lametones de su lengua larga y escurridiza; pero

que se ablanda y se humedece todavía más, es decir, que se pone irremediablemente blando y húmedo, cuando sorprende a las vecinas que le quedan a la vista desde la ventana del patio ofrecerse una a otra clítoris y vibradores, y, aún más, me ha confesado que en esas ocasiones se atrinchera en el borde de la ventana para seguir mirando, como si la del patio fuese la ventana de Hitchcock, y que desea con ansia frotar atrás y adelante, *erika-kohut*, estrujar debajo de su nariz lo que podrían ser las bragas de las vecinas.

Hasta que pequeños pedazos de piel se irriten, se levanten y caigan al suelo.

Por otro lado, el estómago me dice que en los dos últimos años ha acumulado depósitos inagotables de bilis y que ya es hora de eliminarlos, y que es mejor llevar el proceso en casa y bajo vigilancia de alguna persona adulta, por si acaso, si es que hay algún desgraciado alrededor, que coja el balde de plástico azul que utilizo para fregar y que me lo ponga frente a la cara, y mucho mejor si antes de abrir la boca me siento en el baño y me bajo los pantalones, porque el intestino me dice que él también ha acumulado una cantidad de mierda importante, que está a punto de obstruirse, y ya se sabe que al hacer un gran esfuerzo físico, como al subir cuestras o al parir o en nuestro caso al vomitar, los esfínteres se relajan, por eso huele tanto en las pendientes de los montes después de que haya pasado un burro, por eso están tan oscuras ciertas partes de las sábanas en los hospitales.

Una vez que el estómago entre en acción, el intestino también querrá echar lo suyo, y ahí estará, nadando en el retrete, mi dolor, mi aflicción, un amasijo de odio al alcance de la mano.

Marrón.

Gordo.

Humeante.¹

Pero el cerebro me dice que no tengo por qué ponerme escatológica, ni insultar a mi inteligencia o castigar a mis papilas olfativas, sino que es mejor que afile los dedos, que sude, me desangre, me derrame. Que aporree el teclado con la fuerza de un dolor que está a punto de desbordarse y construya algo desde las ruinas de la embestida.

Monologue intérieur; pulso el botón que inicia el modo monólogo interior, que libera la lengua de las voces atrincheradas en las sienes, y la primera consonante rompe la mayoría absoluta de las onomatopeyas.

¹ He utilizado la mierda como encarnación del sufrimiento, pero la mierda es algo más, la mierda es para algunos algo: ERÓTICO, ya que no puedo olvidar, de ninguna manera, a Pynchon, a quien denegaron el Pulitzer por su *Gravity's Rainbow*, aludiendo que había herido la sensibilidad del jurado, a pesar de que, al parecer, el problema principal fue una escena de excitación sexual provocada por la mierda entre el brigadier Pudding y Katje Borgesius (para quien quiera el latinajo, habría sido la coprofilia o, para ser totalmente sin-

ceros, en este caso la *coprophilia* el concepto que utilizaron como excusa los miembros del jurado para arrancar de las manos el premio a Pynchon, pero quién quiere latinajos si la lengua nos permite llamar a la mierda mierda, de manera que todo el mundo lo entienda a primera vista), una larga escena sexual en la que el último toque climáctico de las heridas que produce Katje con placer sádico en el pálido cuerpo del viejo Pudding consiste en cagar directamente en la boca del viejo, para que éste mastique la mierda por completo, se la trague y se corra. Es innegable que los miembros del jurado entendían la calidad de una manera bastante estricta, no solo porque achacaron errores a una novela enciclopédica brillante de unas 1.100 páginas, sino porque ese error tan terrible que le achacaron fue la obscenidad (!) (me sorprende igualmente que lo más insultante de una novela con continuas escenas de sadomasoquismo y que describe un-mon-tón, digámoslo en mayúsculas, UN-MON-TÓN, de sexo sean esos dos párrafos; a mí misma me resultó mucho más desagradable la escena en la que castran al comandante Marvy —sí, esa misma; pensando que es Slothrop le cortan los testículos y los guardan en alcohol, en un bote de cristal alargado— sin anestesia, poniéndole solo un pañuelo untado en éter debajo de la nariz, y, además, en un hospital de campaña, es decir, en una sala de operaciones improvisada en lo que hasta entonces no era más que una sucia playa de Nordsee);

la mierda es también, para algunos, algo

ESTÉTICO, ya que no puedo olvidar, de ninguna manera, a David Foster Wallace, porque en *The Suffering Channel*, el último de la colección *Oblivion*, nos presenta la extraordinaria historia de un escultor de la mierda, pero lo más asombroso es que el escultor en mierda no utiliza los excrementos como materia prima, bueno, en cierta medida sí, expliquémoslo mejor, el escultor en mierda no utiliza los excrementos como materia prima para esculpir, pero la mierda sí que es la materia prima de sus esculturas, de hecho es la única materia pri-

ma que utiliza, pero la cuestión es que expulsa las esculturas ya finalizadas, es decir, que en cierta manera las esculpe en los intestinos y para cuando salen por el ano los excrementos ya son obras de arte, marilyn monroes perfectas.

(SPOILER ALERT)

Skip Atwater es un pobre periodista que está condenado a cazar este tipo de historias absurdas para la sección sensacionalista de la revista en la que trabaja, y deja su elegante, conocida y querida NYC para dirigirse a la siempre más humilde Indiana en busca de Moltke, el escultor en mierda. Al principio es tan poca la fe que tiene en el reportaje que le han encargado que se muestra totalmente incrédulo, escéptico, casi herético, pero la señora Moltke, que a pesar de sufrir obesidad mórbida tiene una flexibilidad y una capacidad física excepcionales y es además la mujer más sensual que Atwater haya conocido nunca, lo convence con sus triquiñuelas de *femme fatale*, intercalando sus húmedos besos levantapollas con argumentos irrefutables. En consecuencia, Atwater hace un gran esfuerzo porque la revista le compre el reportaje, pensando que si lo consigue la señora Moltke seguirá haciéndole carantoñas; la revista se lo compra pero le impone algunas condiciones: que demuestre, como le dé la gana pero garantizando una fiabilidad absoluta del 100 %, que las esculturas salen de verdad así por el ano, y que lo haga en público. Consiguen llevar al trastornado señor Moltke a NYC, e instalan una cámara en el retrete para filmar el momento exacto en que expulsa sus esculturas y, como no, para emitirlo (qué menos en la tierra de la libertad, donde incluso las ejecuciones se hacen *live*).

De todas maneras, lo importante es que DFW lo vuelve a conseguir, te introduce en la historia por completo, te tragas todo su absurdo, y entonces, cuando estás a punto de llegar al final que desatará el nudo, ves que cada vez te quedan menos páginas; al principio incómoda, luego preocupada y en los últimos párrafos totalmente acojonada, estás a punto de cagarte con Moltke. Sí, amigos, te vuelve a dejar sin final una vez más.

Y ahí tienes una lección epifánica, DFW se apropia de las leyes de la narración de manera extraordinaria y te demuestra que la cuestión no era si las esculturas en mierda de Moltke eran reales o no, sino que durante una hora para ti conocer la historia de Moltke se ha convertido en una cuestión de vida o muerte, gracias a la capacidad extraterrestre que tiene el tío (DFW) para narrar.

Entranyes

(primer capítol)

Traduït per Esti Lizaso

Estibaliz Lizaso Lopetegi. Llicenciada en traducció i interpretació. Va completar els estudis amb el màster Tradumàtica sobre les tecnologies de la traducció. Treballa de traductora i correctora al sector de la localització. Treu el cap al món literari sempre en té possibilitat.

Título original: *Erraiak*. © Elkar Argitaletxea, 2014. Primer capítol.

© Danele Sarriugarte, 2014

© De la traducció al catalá: Estibaliz Lizaso Lopetegi

Disseny i maquetació: Jose Luis Agote

ISBN: 978-84-617-5599-8

Edició de:

EIZIE

Zemoria, 25

20013 Donostia

www.eizie.eus

0

Les onomatopeies han envaït l'apartament, ploc-ploc-ploc i tic-tac, l'aixeta que no tanca bé al lavabo i el rellotge penjat a la paret respectivament, degotant una darrere l'altre però sense cap mena d'esperança de trobar-se mai.

La simfonia del trencament.

Estic asseguda a l'objecte estàtic que més m'estimo d'aquesta casa, la butaca de cuir marró, després d'haver vingut corrent o, més aviat, mig corrent mig saltant i parlant sola, d'aquella manera que tenim de córrer quan estem sols a casa, i d'haver-me enfilat aquí dalt, per tot seguit fer un saltiró recollint els peus sota el cul per aconseguir una mica d'escalfor; perquè, quan he anat al lavabo per intentar ofegar el soroll de la maleïda aixeta, les plantes dels peus han estat massa temps en contacte amb les rajoles de gres i el fred m'ha entrat fins les ungles. Mentre m'esforço per trobar la posició més còmoda, comencen a afluir els empipadors sorolls de ventosa que fa la pell quan frega el cuir, fins que tots dos, el cuir marró i jo, esdevenim una sola cosa, en una unió que em deixarà marques vermelles desagradables, sobretot al voltant de les cuixes, sota les natges.

Acabo d'arribar d'un cap de setmana llarg, del poble que em va veure néixer a la ciutat que m'ha ajudat a madurar, i tinc els ulls clavats a les paraules de comiat que he trobat guixades sobre la taula, escrites pel canell pelut, for-

çut i tremolós de l'home que m'ha sofert en la rutina vulgar durant el darrer curs, paraules que ha robat a un grup mític: «*maitia lehen baino lehen aska gaitezan.*»

El malparit ha fet servir les entranyes del llibre que guardo per precaució al calaix més remot del meu escriptori, i ha enganxat el post-it del delicte en un full que vaig marcar amb les meves pròpies mans, sota una frase que vaig subratllar jo mateixa:

«Però és precisament el feble qui ha de ser fort i saber marxar quan el fort és massa dèbil per ser capaç de fer mal al feble.»

Recordo perfectament la vegada que li vaig parlar d'aquesta frase a en Z, no fa pas tant, arran de la lectura del *Martutene* del Saizarbitoria, ja que en Martin també parla d'aquesta citació d'en Kundera, però tot admetent amb resignació que no pot recordar el nom de l'escriptor. Li vaig explicar a en Z ben orgullosa que jo sí, que jo sí que sabia de qui era, gràcies al sistema de marcatge i citació que faig servir des de fa molt temps. El vaig fer seure a la butaca i li vaig plantar el full davant dels ulls, triomfant, com una mestra pedant, amb les ulleres arran de nas, amb cordillet inclòs.

Mira que en sóc, de ximpleta. Tot i que no ho vaig dir amb segones, per a en Z va ser pura provocació, i això ens va arrossegar a les paraules més crues, a la lluita més vil, a una disputa dialèctica per veure qui guanyava a ser més cruel, més miserable, qui les deixava anar amb més mala bava, qui podia arribar a fer més mal i ficar el dit a la ferida més endins, amb més brutalitat.

En Z havia de viatjar l'endemà i va marxar emmurriat, però a la tornada el vaig anar a buscar oberta de braços i

comes, tota jo amorosa. No ho volia, però em sentia culpable i vaig intentar actuar com si res; és més, li vaig desplegar tota la meva artilleria pesada d'amor, però com qui no vol la cosa, perquè no se n'adonés, perquè no em tornés a retreure, per enèsima vegada, la meva incapacitat innata per demanar perdó i mostrar penediment sense tanta història. Ell semblava el de sempre —deixeu-me recalcar la importància d'això últim: sem-bla-va—, i vaig donar l'assumpte per enterrat.

Fins avui.

Malparit.

Malparit, malparit, malparit.

I què els haig de dir, jo, ara, a tots els que em jutgen, als meus jutges severos: als pares, als de la colla, als del poble; què els haig d'admetre, que he tornat a la solteria, que mai serà d'or, com la dels homes, ni de convenciment, com la d'alguns fidels, sinó patètica, penosa, que inspira compassió; perquè, mentre m'acosto sense remei a la trentena, no he estat capaç de pescar i rematar cap home, de lligar-lo en curt al jou del meu pitram, que he tornat al regne de les no-dones, que sóc un cony incomplet sense penis, una conca?

I qui haig de portar, ara, als àpats familiars inexcusables? Perquè les xifres senars estan prohibides, només està acceptat el tres per als grups amb nens, i per a aquests també cada cop menys («Per a quan, la parelleta?»); i potser l'u per als vidus, però fins i tot en aquest cas cada vegada menys. Fixeu-vos si no en el precedent dels divorciats; aquests ja gairebé tenen oficialment prohibida la solitud superficial: un cop s'han alliberat de la corretja del cònjuge, tenen permís per respirar tranquils durant un temps, però tampoc massa; quan hagi passat com a molt l'any, hem de ser post-

moderns i alliberats, saltar de llit en llit i portar l'amant de torn per Nadal.

Tal vegada, en algun passat proper ja oblidat, potser vaig poder, però avui dia no sóc capaç de fer front sense escut humà a aquests rituals de sacrifici anomenats celebracions.

I els de la colla i els oncles m'havien deixat en santa pau els darrers dos anys, sense les mirades misericordioses paternalistes que m'havien dirigit fins aleshores; perquè no tenia amb qui compartir la farsa de la hipoteca; perquè no tenia amb qui malgastar les dues míseres setmanes de vacances que tenia permeses en tot l'any, lluny de l'alienació de l'esclavitud assalariada, fent-me fotos estirada a sorres paradisiàques per poder representar a la imatge de portada del facebook la meva felicitat arnada; perquè no tenia ningú destinat a inseminar-me un o dos cops per setmana, fins que parís una filla-nina a la qual pogués vestir com si fos un accessori per poder sortir de passeig.

Ha deixat una carta al costat del llibre. Em sé fil per randa el que hi dirà sense ni haver-la obert, i visualitzo el procés de combustió, com la tinta esdevé guspira sota el meu encenedor, de blau a groc, a carbassa, a vermell... És que els recursos lingüístics són massa limitats ni tan sols per començar a descriure l'enlluernament que aquests colors poden despertar. M'he unit als piròmans per un moment. Sóc en Montag: «*It was a pleasure to burn. It was a special pleasure to see things eaten, to see things blackened and changed.*»

Haver convertit en cendra l'intent de justificació d'en Z em fa sentir poderosa.

Aixecant una mica el cap puc arribar a veure un altre post-it a la nevera: en Z diu que la seva part del lloguer d'aquest mes ja l'ha ingressada al compte dels Llogaters, que no cal que pateixi pels calés, almenys a curt termini; que les claus les ha deixades a l'entrada. D'això ja me n'havia adonat, la veritat; tan bon punt he obert la porta he vist que eren a la tauleta de l'Ikea, quan havien de ser a la butxaca d'en Z, que havia marxat a dinar a casa de son germà; ha estat un moment de lucidesa d'allò més curt; des de les entranyes del meu intel·lecte alguna cosa m'ha volgut dir que m'hi havia de fixar, en el detall.

Per ser l'arquetípica desconsolada de les pel·lícules a qui acaben de deixar, hauria de bramir durant un temps, i escampar als quatre vents que els calés se me'n refoten, però, siguem francs, les persones de cel·luloide solen ser molt menys pragmàtiques que les de cèl·lules i ossos i jo també m'he tret un gran pes de sobre quan he llegit la nota, ja que si m'hagués hagut de fer càrrec tota sola de tot el lloguer hauria d'haver retallat dràsticament el nombre i l'assiduitat dels petits pecats que m'omplen d'alegria; no, això és anacrònic, això dels pecats potser hauria estat cert fa dos anys; ara, sense castells de foc, m'he tret un gran pes de sobre quan he llegit la nota perquè m'anirà de conya no haver de fer front al forat que hauria deixat el mes sencer al meu compte corrent, fins que no decideixi si busco un nou company de pis, busco un pis nou o QUÈ CONY FAIG, JO, ARA.

També li agraeixo de tot cor a en Z que hagi anat al gra en el tema dels calés, perquè així m'ha estalviat haver de trucar un d'aquells dies de possible dol preguntant per un afer tan prosaic com el del lloguer de l'apartament, i segur que a la pràctica hauria fet servir el facebook, perquè sota

pressió sempre se m'accentua la verborrea, i se'm torna encara més absurda i se m'escampa en totes direccions, perdo la meva expressivitat habitual i les gracies; i si amb això no n'hi hagués prou, les veus sempre m'han deixat KO, com a d'altres els passa amb l'olor que deixen anar alguns colls. A mi, per exemple, el cantant de Kasabian, amb aquella capacitat de gola al darrer disc, cantant *take me into the night and I'm an easy lover*, se'm fa pur cunnilingus musical, no el puc sentir sense posar-me vermella, sense que la sang em pugi a les galtes; per tant, si ara m'arribés la veu ronca d'en Z per les ones rinxolades, em sacsejaria de fora endins; després de cinc minuts de conversa ortopèdica m'hauria d'estirar mitja hora –com a mínim– al llit, sense moure'm, amb els ulls brillants mirant somnis desperts, abans no em sentís amb cor de tornar a col·locar cada costella al seu lloc.

No ho podria superar pas.

Sols el ploc-ploc-ploc-tic-tac contamina el silenci, que d'altra banda és total.

I ara, què?

First things first.

M'he acostat a l'armari dels capricis i he omplert el got de glaçons, d'alcohol transparent d'alta graduació i de tònica amb bombolletes que fa xis-s-s-sp quan l'obres. Hauria d'haver estat una copa de les maques, d'aquelles amb tija llarga i cos de piràmide invertida, d'aquelles que gràcies a les superproduccions audiovisuals que ens han colonitzat l'imaginari col·lectiu hem après que s'empren per als martinis amb oliveta; sí, hauria d'haver estat una d'aquelles, d'acord amb la teoria estètica, que creua la naturalesa de les begudes i dels gots, tal com ho explicaria amb paraules

ampul·loses a qualsevol que m'escoltés o em semblés especialment follable.

Tanmateix, si tingués desig de whisky o patxaran, d'alcohol envernissat, el got hauria de ser un cub pesant de parets primes i amb forma de bulb però amb el cul gros i de pes; tot i així, el que porto a la mà no és ni una cosa ni l'altra, no és ni elegant ni ostentós, sinó vulgar i lleuger, polivalent, el típic got de plàstic dur de les barraques, el que et permet demanar tan aviat *zuritos* com canyes o cubates a les nits fosques, amb el pitram ple d'adhesius reivindicatius, d'aquells que tantes vegades s'han reinventat als pisos d'estudiants (i no tan estudiants) per allotjar raspalls de dents i bolígrafs d'escriptori, d'aquells que jo mateixa tantes vegades he fet servir per emborratxar-me tranquil·lament a casa, perquè no t'obliga a allò que toca tant els nassos d'omplir el got tantes vegades quan estàs bevent a glops grans, sobretot si has tingut cura de no posar-te gel. Des del punt de vista estratègic és com decidir beure la volldamm directament de la llauna, perquè et pots fotre d'una glopada la primera meitat dels 33 centilitres sense haver d'esperar que baixi l'escuma després d'haver-la abocada amb poca traça a un got, i fotre't després d'una altra glopada el que ha quedat a dins, perquè pots treure d'incògnit les llaunes del pis ben aixafades i amagades a la bossa, sense que ningú que pugui ser al pis se n'adoni, perquè no pensin que tens un problema perquè hakis estat bevent sola a la teva habitació un dilluns qualsevol, encara que el simple fet d'amagar i enganyar és l'indicatiu més clar que tens un problema.

[Justament com jo feia a Madrid, quan hi vaig fugir a odiar-me tranquil·lament sense cap àncora humana que em pogués estimar i, per tant, es pogués convertir en un obstacle, just uns quants mesos abans de tornar a Vitòria, conèi-

xer en Z i (suposadament) aconseguir superar-ho contra tot pronòstic.]

Estrenyo entre els dits, per tant, el got que reivindica que les festes han d'estar fetes pel poble i per al poble; al cap i a la fi, perquè les copes elegants són només per a quan algú t'observa, perquè el teu beure resulti airós i no pas desesperat.

Hi torno: i ara, què?

Ficar-me a la dutxa, forçar l'aixeta fins al punt més vermell, per rematar sota l'aigua ardent les estalactites que em penjen de les entranyes, fer veure allò que no em raja pels ulls. Quan no he pogut més he obert la cortina de cop, fugint de la calor asfixiant i, en lloc d'embolicar-me de seguida amb la tovallola, m'he esperat un parell de minuts, despullada, esbufegant, amb les gotes lliscant pell avall, enmig de l'habitació.

Sempre m'ha semblat que els canvis extrems de temperatura m'ajuden a pensar amb més claredat.

He tornat a la butaca de cuir, aguantant a la mà el que, ara mateix, no és res més que un simple gintònic; hi he fet una glopada llarga, he enganxat un glaçó i l'he mossegat; clac, la meitat cap a dins, glo-glo-glo, l'altra meitat de tornada al got, després d'haver-lo remenat una estona més. A aquest simple gintònic avui hi vull diluir un ingredient especial, l'element que més tems quan demanes alguna cosa per menjar o beure a algun cambrer que t'odia: l'escopinada, groguenca, llefiscosa.

La ràbia líquida dels éssers líquids.

Ploc-ploc-ploc.

La dutxa no ha fet més que agreujar-ho.

Les cançons anglòfones sentimentals de pega que ha reproduït l'ipod mentre estava sota el raig em deien que havia d'escoltar el cor. Segur que al lector no plurilingüe també se li fa molt propera la referència. Encara que no ho vulgui admetre públicament, alguna vegada deu haver-ne sentit de semblants després de cites mal acabades, ja que en aquests casos és inacabable la fam d'autocompassió de la persona: l'orella aixafada sota el coixí xop per les llàgrimes, la cara desfigurada escoltant deixalles barates sense treva.

Són tants els que diuen que és el cor, el que hem d'escoltar, el cor i no el fetge, o l'intestí prim o el cony, que ja s'ha tornat en un tòpic avorrit; tants ho diuen, que creiem innegables les aptituds que el llenguatge metafòric ha atribuït a aquest òrgan sanguini i inflammat, semblant a un puny fet de múscul.

És també el cor, el que t'esberlen, quan et comencen a prohibir anar als restaurants i a privar-te de la comprensibilitat social pel fet de ser solter. «Li han trencat el cor.» Vet aquí una altra metàfora que, de tant fer-la servir, ha quedat d'allò més atrotinada i deslluïda. Vet aquí la ganivetada que els que es fan dir amics em clavaran a l'esquena.

Per a les artistes del *performance* Regina José Galindo i Diana Pornoterrorista, tanmateix, el cos és l'objectiu i l'eina, el cos és el reflex de la inquietud, i la figa m'ha confessat que es posa tova i molla tan sols de recordar l'última vegada que en Z la va fer servir, quan pensa en les llepades de la seva llengua llarga, lliscadissa, fugissera; però que encara es posa més tova i molla, és a dir, irremeiablement tova i molla, quan a través de la finestra del pati enxampa les veïnes oferint-se l'una a l'altra clítoris i vibradors i, encara més, m'ha admès que en aquestes ocasions s'amaga en un racó de la finestra per continuar mirant, com si la que dóna al

pati fos una finestra d'en Hitchcock, i que desitja amb totes les seves forces masegar les que podrien ser unes calces de les veïnes sota el nas, *erika-kohut*, i refregar-les amunt i avall.

Fins que se li encetin trossets de pell, s'aixequin i caiguin a terra.

D'altra banda, l'estómac em diu que ha emmagatzemat dipòsits inexhauribles de bilis els darrers dos anys i que ja va sent hora d'expulsar-los, i que convé que ho faci a casa i sota la supervisió d'algun adult, pel que pogués passar, per si hi ha algun desgraciat al voltant; que per si de cas agafi la galleda blava que faig servir per fregar els plats i que la posi davant la cara; que molt millor si abans d'obrir la boca m'assec a la tassa del vàter i m'abaixo els pantalons, perquè els budells diuen que ells també han patit una acumulació important de merda, que estan gairebé a punt de quedar-se embussats i que és ben sabut que quan es fan esforços físics, com ara quan es fan pujades fortes, quan es pareix o, com en el nostre cas, quan comencem a vomitar, els esfínters es deixen anar, per això fan tanta pudor les pujades de les muntanyes després que hagin passat els rucs, per això es veuen tan fosques certes àrees dels llençols dels hospitals.

Quan l'estómac comenci amb allò seu, els budells també voldran deixar anar alguna cosa i, allà mateix, nedant a la tassa, hi haurà la meva amargor, el meu dolor, el garbuix tangible de ràbia.

Marró.

Calent.

Contudent.¹

Però el cervell em diu que no cal que em posi escatològica, ni insulti la meva intel·ligència o castigui la meva

pituïtària, sinó que més aviat em convindria esmolar els dits i sagnar, suar, rajar el meu interior, colpejar el teclat amb la força del dolor que està a punt de vessar i construir alguna cosa de les restes de l'investida.

Monologue intérieur, premo el boto que inicia el mode monòleg interior, el que deixa anar la llengua de les veus salvaguardades als temples, i la primera consonant estripa la majoria de les onomatopeies.

- ¹ He emprat la merda com a encarnació del patiment, però la merda no és només això, la merda per a alguns és una cosa: ERÒTICA, perquè no em puc treure del cap en Pynchon, de cap de les maneres; perquè a la seva *Gravity's Rainbow* li van denegar el Pulitzer posant com a justificació la sensibilitat ferida del jurat, encara que sembla que el principal problema va ser l'escena entre el brigadier Pudding i la Katje Borgesius on es mostra la fal·lera per la merda (per a qui vulgui el llatínisme, coprofilia; i si hem de ser completament sincers i precisos, en aquest cas va ser la *coprophilia*, el concepte que els membres del jurat van fer servir com a excusa per treure-li el premi de les mans a en Pynchon; tot i així, qui vol llatínismes quan la nostra llengua té aquesta capacitat de dir-merda-a-la-merda, quan tothom entén al primer cop d'ull aquesta «fal·lera per la merda» que diem a casa, sense haver de recórrer a

cap filia?): una llarga escena de sexe on l'últim toc culminant a les múltiples ferides que la Katje talla amb plaer sàdic al cos groguenc del vell Pudding és cagar directament a la boca del vell perquè aquest ho mastegui, s'ho empassi sencer i es corri. És innegable que els membres del jurat entenen la qualitat de manera un xic tancada, no només per haver trobat faltes a una excel·lent novel·la enciclopèdica d'unes 1.100 pàgines, sinó perquè la falta més terrible que van trobar va ser l'obsenitat (!). També em sobta que el més ofensiu d'una novel·la amb contínues escenes sadomasoquistes i un fotimer, deixeu-me que ho posi en majúscules, UN FO-TI-MER de sexe sigui aquest parell de paràgrafs. A mi, per exemple, se'm va fer molt més desagradable quan capen el comandant Marvy –sí, tal com ho sentiu, prenent-lo per l'Slothrop, li tallen els testicles i els guarden en alcohol en un pot de vidre allargat–, sense anestèsia, tan sols parant-li un mocador d'èter al nas i a sobre en un hospital de campanya, és a dir, en un quiròfan improvisat que fins aleshores no havia estat res més que una platja bruta del Nordsee. I, a més, la merda per a alguns és una cosa:

ESTÈTICA, perquè no em puc treure del cap en David Foster Wallace, de cap de les maneres, perquè a la darrera narració del recull *Oblivion*, a *The Suffering Channel*, on presenta la història del fantàstic escultor de la merda, el més increïble és que l'escultor no fa servir la merda com a matèria prima. Bé, en certa manera sí, deixeu-me que ho expliqui millor: l'escultor no fa servir la merda com a matèria prima per esculpir-la, però la merda sí que és el component principal de les seves escultures, fins i tot l'únic component. La qüestió és que expulsa les escultures ja fetes, és a dir, que d'alguna manera les esculpeix als budells i que quan surten de l'anus els cagarros ja són obres d'art, perfectes marilyns monroes. (SPOILER ALERT) El pobre periodista Skip Atwater està condemnat a pescar extravagàncies d'aquesta mena per a la secció sensacionalista de la revista per a la qual treballava, i marxa de la seva elegant,

coneguda i estimada NYC a la sempre més humil Indiana, a la cerca de l'escultor de la merda Moltke. Al començament és quasi incrèdul, escèptic i herètic del tot, de tan poca fe que té en aquell reportatge que li han assignat, però la senyora Moltke, que tot i ser obesa mòrbida està dotada d'una flexibilitat i una capacitat física increïbles, i també és la dona més sensual que ha conegut mai l'Atwater, el convenç fent servir els seus tripijocs de *femme fatale* i intercalant petons humits aixecatites amb raons irrefutables. Per tant, l'Atwater fa el que no està escrit perquè la revista li compri el reportatge, pensant que, si ho aconsegueix, la senyora Moltke el magrejarà encara més. Els de la revista li diuen que sí, però sempre posant condicions: que ha de comprovar, com vulgui, però assegurant-ho al 100 %, que les escultures surten de debò directament de l'anús, i que ho ha de fer en públic. Aconsegueixen portar el destarotat senyor Moltke a NYC, i instal·lar una càmera per enregistrar el mateix moment en què deixa anar les escultures a la tassa i, sí, per emetre-ho (només faltaria que no fos així, al país de la llibertat, on fins i tot les execucions les fan *live*). Sigui com sigui, el que compta és que en DFW ho torna a aconseguir, et fa capbussar completament dins la història, fa que t'empassis tota aquella absurditat i, llavors, quan estàs a punt d'arribar al desenllaç final, veus que cada cop et queden menys pàgines; al començament amb incomoditat, després amb preocupació i els darrers paràgrafs completament acollonit, a punt de fer-te caquetes amb en Moltke. Sí, amics meus, et deixarà sense final una vegada més. I vet aquí la lliçó epifànica: en DFW assimila les lleis narratives amb excel·lència i et fa veure que la qüestió no era si les escultures de merda eren de veritat o no, sinó que, durant una hora, assabentar-te de la història d'en Moltke ha esdevingut per a tu una qüestió de vida o mort, a conseqüència de la descomunal capacitat narrativa del paio (en DFW).

Mes entrailles

(premier chapitre)

Traduit par Edurne Alegria

Edurne Alegria Aierdi. Études: diplôme de l'École d'Interprètes de Genève, Licence en Linguistique Générale, Maîtrise en Sciences du Langage et de la Communication, Diplôme d'Études Approfondies d'Études Basques. Elle a surtout traduit du basque vers le français, entre autres, les travaux de Joxean Artze, Anuntxi Arana et Patri Urkizu.

Titre original: *Erraiak*. © Elkar Argitaletxea, 2014. Premier chapitre.

© Danele Sarriugarte, 2014

© De la traduction française: Edurne Alegria Aierdi

Conception et mise en page: Jose Luis Agote

ISBN: 978-84-617-5599-8

Éditeur:

EIZIE

Zemoria, 25

20013 Donostia

www.eizie.eus

0

Les onomatopées ont envahi l'appartement, ploc-ploc-ploc et tic-tac, un robinet difficile à fermer dans les toilettes et dans la cuisine une horloge accrochée au mur, respectivement, elles se succèdent imperturbablement, sans le moindre espoir de coïncider un seul instant.

Symphonie de la rupture.

Je suis assise sur l'objet immobile que j'aime le plus dans cette maison, le fauteuil en cuir marron ; après l'avoir atteint et y avoir sauté dessus, une fois sortie des toilettes en courant, ou plus précisément, moitié courant, moitié sautant et en parlant toute seule à voix basse, de cette manière bien précise que nous avons de nous presser quand nous sommes seuls à la maison, j'ai replié les pieds sous mes fesses afin de les réchauffer au plus vite, car le froid m'a pénétrée jusqu'au bout des ongles, suite au contact trop prolongé de la plante des pieds avec les carreaux de la salle de bains, quand j'y suis allée pour essayer de noyer le bruit de ce maudit robinet.

Tandis que je recherche la position la plus confortable, les bruits désagréables de ventouse provoqués par le frottement de ma peau contre le cuir s'estompent peu à peu, jusqu'à ce que le cuir marron et moi-même nous ne conformions qu'un seul revêtement, fusion qui me laissera ensuite

d'horribles marques rouges, surtout au derrière près des fesses.

Je rentre juste d'un long week-end, je suis passée du village qui m'a vu naître à la ville qui m'a permis de mûrir, et mes yeux sont rivés sur les mots d'adieu que j'ai trouvés écrits dans une note posée sur la table, une transcription que la main poilue, forte et tremblante de l'homme qui m'a supportée durant cette dernière année universitaire dans la quotidienneté la plus banale, a faite des paroles volées à un groupe de musique mythique : *maitia lehen baino lehen aska gaitezan* (chérie, libérons-nous au plus vite).

Le salaud s'est servi des tripes du livre que j'avais prudemment caché dans le tiroir le plus inaccessible de ma table de travail et il a collé le post-it criminel sur une page que j'avais moi-même écornée, au-dessous d'une phrase également soulignée par mes propres soins :

Mais c'est bien le faible qui doit savoir être fort et partir, quand le fort est trop faible pour faire du mal au faible.

Je me souviens parfaitement qu'il n'y a pas longtemps j'ai cité cette phrase à Z, après la lecture du roman de Sazarbitoria, *Martutene*. En effet, Martin, l'un des personnages du livre, parle de cette citation de Kundera, tout en reconnaissant, résigné, qu'il ne se rappelle pas le nom de l'écrivain. Et moi, toute fière, j'avais dit à Z que je savais qui était l'auteur de cette phrase, et ce, grâce au système de marquage et de citations que j'utilise depuis longtemps. Je l'avais fait asseoir sur le fauteuil et je lui avais flanqué la page du livre sous le nez, victorieuse, à la manière d'une institutrice pédante, les lunettes un peu baissées, cordon inclus.

L'ingénue ! Quand j'avais sorti cela, sans la moindre arrière-pensée, Z l'avait ressenti comme une vraie provocation qui nous conduisit à cracher une litanie de mots les plus crus et à entamer une compétition des plus perverses, en nous mesurant dialectiquement sur notre capacité réciproque de cruauté, à qui serait le plus blessant, le plus impitoyable, le plus perfide, lequel des deux réussirait à enfoncer le plus profondément et le plus violemment le doigt dans la plaie.

Le lendemain Z devait voyager et il partit de la maison, fâché, mais à son retour je suis allée à sa rencontre jambes et bras ouverts, toute aimante. Je ne voulais pas, mais je me sentais coupable et j'essayais de faire comme si de rien n'était, et qui plus est, je lui ai déployé ma plus lourde artillerie amoureuse mais, d'une manière dissimulée, de façon à ce qu'il ne se rendît pas compte et qu'il ne me reprochât pas pour l'énième fois ma difficulté innée à demander pardon et à montrer mon repentir sans chichis.

Son attitude à lui ne semblait pas avoir changé, j'insiste sur l'importance de ce détail : « SEMBLAIT », et je résolus que l'affaire était conclue.

Jusqu'à ce jour.

Le salaud.

Le salaud, le salaud, le salaud.

Que vais-je dire maintenant à tous mes juges, mes implacables juges : parents, copains, gens du village ; que dois-je leur confesser, que je suis revenue à ma *singlularité* qui ne sera jamais dorée comme celle de l'homme, ni le fruit d'une conviction comme celle de certains croyants, mais plutôt pathétique, pitoyable, source de compassion ; parce que maintenant que j'approche inexorablement de la trentaine,

je ne suis pas parvenue à pêcher un seul homme et à l'anéantir, à le tenir attaché de près au joug de mes seins ; que je suis revenue au royaume des non-femmes, que je suis une chatte incomplète dépourvue de pénis, une vieille-fille.

Dorénavant, qui vais-je amener aux incontournables repas de famille, étant donné que les nombres impairs sont interdits, en effet, les trios ne sont acceptés que pour les groupes englobant les enfants, mais ils sont de moins en moins nombreux (quand est-ce que vous allez compléter le couple ?) ; et l'unité est tolérée, à la rigueur, aux veufs(ves), mais là aussi de moins en moins, il suffit de voir l'exemple des divorcé(e)s, à qui l'on a déjà interdit, presque officiellement, de montrer leur apparente solitude : une fois qu'ils se sont libérés des attaches du conjoint, ils ont le droit de souffler un certain temps, mais pas trop longtemps, au bout d'un an tout au plus il faut qu'ils soient postmodernes et libérés, qu'ils sautent de lit en lit et que l'amant ou la maîtresse du moment soit présent à la table familiale aux fêtes de Noël.

Dans un passé récent déjà oublié j'ai peut-être été capable de le faire, mais aujourd'hui je ne peux plus affronter seule, sans un bouclier humain, ce genre de fêtes-sacrifices que l'on a l'habitude de nommer célébrations.

Ces deux dernières années mes copains et mes oncles et tantes m'avaient fichu la paix, ils m'avaient épargné ce genre de regards hautains, emplis de pitié, auxquels j'avais eu droit jusqu'alors chaque fois qu'ils me voyaient, parce que je n'avais personne avec qui partager l'escroquerie que constitue l'hypothèque de l'appartement, parce que, en dehors de l'aliénation que suppose l'esclavage du salaire, je n'aurai pas la possibilité de passer avec quelqu'un les deux misérables semaines de vacances annuelles auxquelles j'avais droit, en

faisant des photos, étendue sur des plages paradisiaques, théâtralisant ainsi sur la une de facebook un bonheur mité, et enfin, parce que je n'avais personne pour me pénétrer une ou deux fois par semaine jusqu'à ce que je réussisse à accoucher d'une poupée-enfant que je pourrais porter comme un accessoire, en me promenant dans la rue.

Il a laissé une lettre à côté du livre. Je connais par cœur son contenu quand bien même je n'ai pas ouvert l'enveloppe, et j'observe le processus de combustion, comment l'encre, sous l'effet de mon briquet, se transforme en étincelles, passant du bleu au jaune, à l'orange puis au rouge, même si les ressources linguistiques sont trop rigides pour essayer de décrire la fascination que ces couleurs peuvent provoquer en moi.

En l'espace d'une seconde je communie avec les pyromanes. Je suis Montag, *It was a pleasure to burn. It was a special pleasure to see things eaten, to see things blackened and changed.*

Le fait d'avoir converti en cendres cette tentative de justification de la part de Z me fait sentir puissante.

En levant un peu la tête j'aperçois un autre post-it collé au réfrigérateur, Z m'informe qu'il a déjà versé sur le compte des Propriétaires sa part du loyer de ce mois-ci, de ne pas m'inquiéter pour l'argent, du moins à court terme. Qu'il a laissé les clés à l'entrée de l'appartement. À vrai dire, je m'en étais rendu compte, dès que j'ai ouvert la porte j'ai remarqué qu'elles étaient posées sur la petite table d'Ikea, alors qu'elles auraient dû se trouver dans la poche de Z, parti déjeuner chez son frère ; j'ai eu un moment de lucidité on ne peut plus bref, c'est comme si quelque chose avait voulu m'avertir du fond de mes entrailles que je devais porter mon attention sur ce détail.

Si j'avais voulu être le prototype cinématographique de la malheureuse qui vient d'être abandonnée, j'aurais dû crier pendant un moment et proclamer aux quatre vents que l'argent ne m'intéresse pas du tout, mais, franchement, les personnes en chair et en os sont beaucoup plus pragmatiques que celles que nous montre le cinéma, et en ce qui me concerne, j'ai ressenti un grand soulagement en lisant la note, car si j'avais dû payer toute seule le loyer dans sa totalité j'aurais été obligée de réduire de façon draconienne le nombre et la fréquence des péchés mignons qui font mon bonheur ; non, cela est anachronique, l'histoire des péchés mignons remonte peut-être deux ans en arrière, un grand soulagement m'a envahie quand j'ai lu ce mot, en effet, cela m'arrange énormément de ne pas puiser le loyer de tout le mois dans mon compte courant, le temps de décider entre prendre un nouveau colocataire ou trouver un nouveau logement ou me demander

MERDE, QUE VAIS-JE FAIRE MAINTENANT?

Par ailleurs, je remercie vivement Z d'avoir abordé directement la question pécuniaire, sinon un jour de deuil hypothétique j'aurais dû lui téléphoner pour traiter de ce sujet terre à terre concernant le loyer de l'appartement, mais en réalité je suis sûre que j'aurais eu recours à facebook, car sous la pression, le débit de mes paroles s'emballa exagérément, jusqu'au point de dérailler et de s'éparpiller dans tous les sens, perdant ainsi tous mes moyens habituels d'éloquence et de charme ; et qui plus est, le timbre de la voix m'a toujours impressionnée outre mesure, au point de me laisser K.-O., tout comme l'odeur émanant du cou enivre certains, je ressens la même chose, par exemple, avec le chanteur du groupe Kasabian quand, dans son dernier disque, il chante de sa voix rauque, *take me into the night and*

I'm an easy lover, provoquant en moi un cunnilingus musical, ne pouvant l'écouter sans que mes joues ne s'embrasent ; par conséquent, si la voix éraillée de Z me parvenait à nouveau à travers les ondes volutées, tout mon être serait secoué et, après une conversation orthopédique de cinq minutes, je devrais rester étendue sur le lit, au moins pendant une demi-heure, immobile, les yeux étincelants, accrochés aux rêves éveillés, avant d'être capable de bien remettre en place chacune de mes côtes.

Ce serait insurmontable.

Seul le ploc-ploc-ploc-tic-tac pollue le silence qui, par ailleurs, est absolu.

Et maintenant quoi ?

First things first.

M'approchant de l'armoire aux envies, j'ai rempli un verre de glaçons, d'alcool transparent à haut degré et d'eau tonique à bulles *pschitillantes*.

Cela exigerait une belle coupe, du genre de celles qui ont la tige allongée et le calice anti-pyramidal, que la masse productive audiovisuelle colonisatrice de l'imaginaire collectif nous a appris que l'on utilise pour servir les martinis secs avec une olive, oui, le verre en question devrait être ainsi, suivant la théorie que je rumine ces derniers temps et qui conjugue les qualités esthétiques de la boisson et du verre, tel que je l'expliquerai avec des mots ampoulés à qui-conque voudra bien m'écouter et surtout à tous ceux que je considère baisables.

D'autre part, si j'étais prise d'une envie soudaine de boire de l'alcool coloré, whisky ou *patxaran* (liqueur à base d'anis et de prunelles sauvages), le verre devrait être un cube lourd qui malgré ses parois fines et bulbeuses aurait

un gros cul épais ; de toute façon, celui que je tiens entre les mains ne ressemble à aucun des deux, il n'est ni élégant ni prétentieux, mais plutôt ordinaire et léger, polyvalent, le verre classique en plastique dur que l'on utilise dans les buvettes des fêtes pour boire des bocks ou des demis ou des cuba libre, les nuits noires, la poitrine recouverte d'auto-collants revendicatifs, celui-là même que l'on a si souvent réinventé dans les appartements d'étudiants (et des non étudiants) pour recevoir les brosses à dents ou les stylos des tables de travail ; quant à moi, j'ai toujours réutilisé ce verre chez moi pour me soûler tranquillement de liqueurs, car il vous épargne la corvée de devoir le remplir souvent, une fois vide, même quand vous buvez à grandes gorgées, surtout si vous prenez soin de mettre peu de glaçons ; du point de vue stratégique c'est comme quand on décide de boire une kronenbourg directement de la cannette, au lieu de la verser maladroitement dans le verre et d'attendre jusqu'à ce que la mousse diminue, cela permet d'ingurgiter d'un coup la première moitié des 33 centilitres, et d'un autre coup le reste, de plus, vous pouvez sortir incognito dans votre sac la cannette bien pliée, sans qu'une autre personne qui pourrait se trouver dans l'appartement ne s'aperçoive qu'un simple jour de semaine vous êtes toute seule dans votre chambre en train de boire, et qu'elle n'en déduise que vous avez un problème, quand bien même cette occultation et ce travail de dissimulation sont la meilleure preuve que vous avez vraiment des ennuis.

(C'est précisément ce que je faisais à Madrid, quand j'y suis partie pour pouvoir me haïr en toute tranquillité, fuyant de tout ancre humaine qui aurait pu m'aimer et qui, par conséquent, aurait pu devenir un obstacle, et ce, juste

quelques mois avant mon retour à Gasteiz, ma rencontre avec Z et mon étonnant — ou supposé — rétablissement).

Je tiens donc un verre qui revendique des fêtes populaires organisées par les gens et pour les gens eux-mêmes, je le serre dans la main ; en fin de compte, on utilise les belles coupes seulement lorsque quelqu'un est en train de vous regarder, et que l'on veut avoir l'air décontracté et non point désespéré.

Je reviens à la même question : et maintenant quoi ?

Je suis rentrée dans la douche et j'ai forcé la manette du robinet au rouge, afin que l'eau brûlante détruise les stalactites qui pendent de mes entrailles, afin de représenter ce qui ne coule vraiment pas de mes yeux. Quand cela est devenu insupportable, j'ai retiré d'un coup le rideau, fuyant de la chaleur étouffante, et au lieu de me recouvrir aussitôt d'une serviette, j'ai attendu deux ou trois minutes, à poil, haletante, les gouttes dévalant sur ma peau, au milieu de la chambre.

J'ai toujours pensé que les changements de température extrêmes m'éclaircissent les idées.

Je me suis assise à nouveau dans le fauteuil en cuir du séjour, avec à la main ce qui dans cette situation n'est qu'un banal gin-tonic; j'ai aspiré une bonne gorgée, attrapé un morceau de glace et mordu dedans ; crac, la moitié file dans la gorge, glouglou, l'autre moitié revient dans le verre, après avoir été sucée un peu plus longtemps ; aujourd'hui je veux diluer un composant spécial dans ce gin-tonic banal, l'élément qui vous provoque la panique chaque fois que vous demandez un plat ou une boisson à un serveur qui vous hait, à savoir, un crachat jaune et visqueux.

La rage liquide des créatures liquides.

Ploc-ploc-ploc.

La douche n'a fait que l'exacerber.

Pendant que j'étais sous le jet, les chansons anglophones pseudo-sentimentales reproduites par mon ipod me disaient qu'il faut écouter le cœur, je suis sûre que même pour le lecteur non-plurilingue cette référence sera très familière, quand bien même il ne voudra pas l'avouer publiquement, il a dû écouter à un moment donné de pareilles recommandations suite à des expériences qui ont mal terminé car, dans ces cas, le besoin dévorant d'auto compassion s'avère illimité : l'oreille appuyée sur le traversin mouillé par les larmes, le visage défiguré, écoutant sans cesse des ordures bon marché.

Il y a tellement de gens qui disent qu'il faut écouter le cœur, le cœur et non le foie ou l'intestin grêle ou la vulve, que cela est devenu déjà un lieu commun chiant ; jusqu'au point où nous considérons indéniables les propriétés que la langue métaphorique attribue à cet organe sanguinolent et enflé ressemblant à un poing musculeux.

Le cœur est également cette chose que l'on vous déchire quand, parce que vous êtes *single*, on commence à vous interdire d'aller au restaurant et à vous refuser la compréhensibilité sociale. On lui a brisé le cœur. Voilà encore une autre métaphore on ne peut plus usée et fanée à force d'être galvaudée. Tel est le poignard que des prétendus amis me planteront dans le dos.

En revanche, pour les artistes de performance Regina José Galindo et Diana Pornoterrorista, le corps est le but et l'instrument, le corps est le reflet du malaise, et ma chatte m'a avoué qu'elle devient tendre et humide au seul souvenir de la dernière fois où Z l'a utilisée, à la seule pensée des

lèchements de sa langue allongée, glissante et fugace ; mais qu'elle devient encore plus tendre et plus humide, c'est à dire irrémédiablement tendre et humide quand, de la fenêtre donnant sur la cour de l'immeuble, elle surprend les voisines qui sont à la portée des yeux, en train de s'offrir entre elles clitoris et vibrateurs, et qui plus est, elle m'a confessé que dans ces cas, elle se retranche dans un coin de la fenêtre, comme s'il s'agissait de la fenêtre de Hitchcock, pour continuer à regarder, et qu'elle éprouve un désir irrésistible de presser sous son nez des culottes imaginaires de ces voisines, à la *erika-kohut*, en les frottant dans un mouvement de va-et-vient.

Jusqu'à détacher des petits lambeaux de peau irritée et les faire tomber par terre.

Par ailleurs, l'estomac me dit qu'il a accumulé ces deux dernières années des quantités de bile inépuisables et qu'il est temps de les expulser, qu'il est préférable de réaliser cette opération à la maison et sous la surveillance d'un adulte, quoi qu'il advienne, si par hasard un pauvre malheureux était dans les parages, de prendre, en cas, la bassine bleue en plastique que j'utilise pour faire la vaisselle et de la mettre à la hauteur du visage, avant d'ouvrir la bouche il serait encore mieux que je m'assoie sur les w.-c. et que je baisse mes pantalons, car les intestins me disent qu'eux aussi ont subi une accumulation terrible de merde, qu'ils sont sur le point de se boucher, et l'on sait que, après un effort physique, tel que la montée d'une pente ou l'accouchement ou, comme dans ce cas, le vomissement, les sphincters se relâchent, c'est pourquoi les sentiers en pente des montagnes sentent si mauvais après le passage des ânes, c'est pourquoi aussi les draps des hôpitaux sont si foncées par endroits.

Quand l'estomac se mettra en marche, les intestins voudront également expulser quelque chose, et c'est là, dans le trou des w.-c., que nagera ma douleur, ma souffrance, un amas de rage saisissable.

Marron.

Chaud.

Gros.¹

Mais, le cerveau me dit que je n'ai nul besoin d'adopter une attitude scatologique ni d'insulter mon intelligence ni de châtier mes papilles olfactives, mais que je ferais mieux d'aiguiser mes doigts et de me vider de mon sang, de ma sueur, de mes sucs. Frapper le clavier de toute la force jaillissant d'une souffrance sur le point de déborder et construire quelque chose avec les restes de cet élan.

J'appuie sur le bouton qui déclenche le monologue intérieur, qui libère la langue des voix enfermées dans les tempes, et la première consonne déchire la majorité absolue des onomatopées.

¹ J'ai employé l'image de la merde comme incarnation de la souffrance, mais la merde n'est pas que cela, pour certains elle est quelque chose de :

ÉROTIQUE, car je ne peux aucunement oublier Pynchon ; en effet, son roman *Gravity's Rainbow* ne reçut pas le prix Pulitzer sous prétexte qu'il offensait la sensibilité du jury ; bien que la cause principale du refus semblerait être la scène où le brigadier Pudding et Katje Borgesius manipulent la merde (pour

celui qui aime les mots savants, il s'agit de la coprophilie, et dans ce cas, si nous voulons être tout à fait rigoureux et précis, c'est certainement le terme *coprophilia* que les membres du jury utilisèrent comme excuse pour arracher ce prix des mains de Pynchon, néanmoins, qui voudrait employer ces mots savants quand nous avons dans notre langue la possibilité de désigner la merde par le mot merde, quand n'importe qui comprend du premier coup quel est l'objet de cette philie, grâce à ce merveilleux terme basque de « gorotzaletasuna » — goût pour les excréments — que me recommande le dictionnaire), une longue scène de sexe où Katje, mû par un plaisir sadique, couvre d'entailles le corps pâle du vieux Pudding, pour atteindre le paroxysme orgasmique en déféquant directement dans la bouche du vieil homme, afin que celui-ci mastique toute la merde, l'avale et bande. Il est indéniable que les membres du jury avaient une conception très étriquée de la qualité, non seulement parce qu'ils reprochèrent des fautes à un excellent roman encyclopédique de près de 1.100 pages, mais parce que le terrible vice qu'il lui imputèrent était la luxure (!) (de même, je suis étonnée que le passage le plus insultant d'un roman qui décrit sans cesse des scènes sadomasochistes et de sexe à gogo, oui, je tiens à l'écrire en gros caractères à GO-GO, soit contenu dans ces deux paragraphes, quant à moi, la scène qui me choque le plus est celle où le commandant Marvy est castré — oui, c'est exactement ça, le prenant pour Slothrop, on lui coupe les testicules et on les garde dans un bocal en verre allongé, rempli d'alcool — sans anesthésie, en lui appliquant simplement un chiffon imbibé d'éther sur le nez et, en plus, dans un hôpital de campagne, à savoir, dans une salle d'opération improvisée qui, jusqu'alors, n'avait été qu'une plage sale de Nordsee) ;

de même, pour certains la merde est quelque chose de :

ESTHÉTIQUE, car je ne peux en aucune façon oublier David Foster Wallace qui, dans le dernier récit de son recueil *Oblivion*, à savoir, *The Suffering Channel*, nous raconte l'histoire

de l'extraordinaire sculpteur de caca ; le plus surprenant est que ce sculpteur n'utilise pas la merde comme matière première, enfin, il l'utilise dans une certaine mesure, permettez-moi de mieux m'expliquer : le sculpteur de caca n'utilise pas la merde comme matériau de travail, mais la merde est bel et bien la matière première de ses sculptures et, qui plus est, le seul composant ; le fait est qu'il expulse les sculptures toute faites, c'est à dire qu'il les façonne, en quelque sorte, dans les intestins et que les excréments, dès leur évacuation par l'anus constituent déjà des œuvres d'art, des marilyn monroe parfaites.

(SPOILER ALERT)

Le malheureux journaliste Skip Atwater est condamné à dénicher des excentricités de ce genre pour la rubrique à sensation de la revue où il travaille, aussi quitte-t-il son cher, élégant et célèbre NYC, à la recherche du sculpteur de caca au fin fond de l'Indiana. Au début il ne croit pas du tout au résultat du travail qu'on lui a confié, il est sceptique, presque hérétique, cependant madame Moltke qui, malgré son obésité morbide est douée d'une souplesse et d'une capacité physique extraordinaires et qui, en outre, est la femme la plus sensuelle qu'Atwater n'a jamais connu, le convainc de réaliser le reportage sur son mari, utilisant toutes ses ruses de femme fatale et entremêlant des baisers humides et lève-bitte à des arguments irréfutables. Ainsi, Atwater fait l'impossible pour que la revue lui achète son article dans l'espoir que, s'il réussit, il aura droit à davantage de caresses de la part de madame Moltke ; les responsables de la revue acceptent, mais avec des conditions : il faut qu'il démontre, comme il le voudra, mais avec une fiabilité garantie 100%, que les sculptures sortent vraiment telles quelles tout droit de l'anus, et qu'il le fasse publiquement. Ils réussissent donc à ce que le déséquilibré monsieur Moltke se rende à NYC et à installer une caméra dans la cuvette pour filmer le moment précis où il expulsera les sculptures, ainsi que

pour émettre les images (on n'attend pas moins du pays de la liberté, où même les exécutions sont retransmises *live*).

De toutes manières, ce qui importe est que DFW parvienne, une fois de plus, à vous faire entrer complètement dans l'histoire, à vous faire avaler toute son absurdité, et là, alors que vous êtes sur le point d'arriver au dénouement de l'intrigue, vous vous apercevez qu'il vous reste de moins en moins de pages à lire ; au début vous vous sentez embarrassé, ensuite inquiet et arrivé au dernier paragraphe vous êtes mort de trouille, sur le point de chier en même temps que Moltke. Oui, chers amis, l'auteur, une fois de plus, vous privera de la fin. Et voilà la leçon qui vous est dévoilée, DFW s'approprie les lois narratives d'une façon extraordinaire et vous fait voir que la question n'est pas de savoir si les sculptures de caca de Moltke sont réelles ou pas, mais que le fait d'apprendre pendant une heure l'histoire de Moltke est devenu pour vous une question de vie ou de mort, suite à l'extraterrestre capacité narrative de ce type (de DFW).